

Arrest

nr. 85 186 van 25 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE VRIES en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 februari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene bekwam het verblijf in functie van wettelijke samenwoonst.

Betrokkene deed de aanvraag tot verklaring van inschrijving op 5.08.2008 als gezinslid van een burger van de Unie en bekwam de verklaring van inschrijving op basis van haar wettelijke samenwoonst met de heer L., Y. (...).

Heden blijkt de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. De eigenlijke samenwoning van het koppel is sinds 14/02/2011 beëindigd. Betrokkene voldoet bijgevolg niet meer aan de voorwaarden als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art 40bis om het verblijfsrecht verder uit te oefenen. Betrokkene heeft als familielid van een burger van de Unie geen drie jaar verblijfsrecht genoten, waardoor het intrekbaar is overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Gezien betrokkene een EU-burger is, moet ervan uitgegaan worden dat zij nadien, overeenkomstig het bewijs van tewerkstelling in Nederland die ze eerder voorlegde, een statuutswijziging naar beschikker heeft gedaan en in die hoedanigheid het verblijfsrecht in eigen hoofde verwierf en uitoefende.

Overeenkomstig art. 42bis §1 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of nog aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan om het verblijfsrecht verder uit te oefenen. Naar aanleiding van informatie die ons door de Fod Maatschappelijke integratie werd ter beschikking gesteld via de Kruispuntbank van de Sociale zekerheid is gebleken dat sinds de relatie werd verbroken, betrokkene zich genoodzaakt zag zich te wenden tot het ocmw om in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen te kunnen voldoen. Betrokkene is heden dus wel degelijk beschikker van voldoende bestaansmiddelen, maar de bestaansmiddelen worden ter beschikking geteld door het ocmw. Dit is uiteraard in flagrante tegenstelling tot de bepalingen van art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene vormt daarmee een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art 40, §4, eerste lid 2°. Betrokkene heeft evenmin drie jaar verblijf genoten als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, waardoor het intrekbaar is overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1983.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden op een andere manier aan de in artikel 40 § 4 van de wet van 15-12-1980 gestelde voorwaarden voor verblijf als EU-burger zou kunnen voldoen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift meermaals naar 'motieven van de bestreden beslissing' die geen onderdeel uitmaken van de huidige bestreden beslissing, maar wel van de beslissing tot weigering van duurzaam verblijf van 2 februari 2012, dat zij aanvocht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en bekend staat onder rolnummer RvV 93.905. De argumenten die de verzoekende partij tegen deze laatste beslissing opwerpt zijn uiteraard niet dienstig. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

In wat als een enig middel kan aangemerkt worden voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), en artikel 40, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De verzoekende partij betoogt dat zij samen met de heer L. Y. (...) twee kinderen heeft. Er werd een omgangsregeling overeengekomen na de feitelijke scheiding van het koppel. De verzoekende partij verwijst naar stuk 10. Het gezag over de persoon en het beheer van de goederen van de kinderen wordt aan de moeder toevertrouwd, en de kinderen zullen bij hun moeder verblijven. De vader heeft echter een recht op persoonlijk contact tijdens de weekends en de vakanties. De vader verbond er zich ook toe 125 euro per maand per kind te betalen als onderhoudsgeld voor de kinderen. De verzoekende partij verwijst opnieuw naar stuk 10. Het is tevens in het belang van de kinderen dat hun ouders een goed contact behouden en dat er geen uitzonderlijke lange reistijd ontstaat tussen de woonplaatsen van hun ouders. Ook de heer L. Y. (...) is immers woonachtig te Turnhout. Daarnaast heeft de verzoekende partij in België de afgelopen jaren samen met haar kinderen een leven opgebouwd dat zij hier wenst verder te zetten. In acht genomen de feitelijke situatie van de verzoekende partij zal een directe uitwijzing naar Nederland dan ook een manifeste schending zijn van haar recht op eerbiediging van haar privéleven en familie- en privéleven.

Verder werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 40, §4 e.a. van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat zij aantoonde dat zij aan de voorwaarden van voornoemd artikel voldoet. Zij betoogt dat zij heden nieuwe elementen meedeelt die een nietigverklaring van de bestreden beslissing rechtvaardigen. Zij beschikt heden over een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur en is momenteel volop op zoek naar een halftijdse dan wel voltijdse betrekking, zodanig dat zij zelf inkomsten verwerft en niet moet

terugvallen op het OCMW teneinde een leefloon te bekomen. Zij brengt een verklaring bij waaruit blijkt dat zij een vervangingscontract zal krijgen aangeboden. De verzoekende partij verwijst naar stuk 14. Via het OCMW van Turnhout werd de verzoekende partij verwezen naar de dienst Trajectbegeleiding. De start van de effectieve begeleiding vond plaats op 5 maart 2012. De verzoekende partij verwijst naar stuk 12. De verzoekende partij heeft op proef kunnen werken bij de kinderopvang 'De gabbers' te Turnhout, en naar alle waarschijnlijkheid zal zij worden aangenomen aangezien dat ze een positieve indruk hebben over haar en het ook goed gaat samen met haar zoontje die daar ook aanwezig is. De verzoekende partij verwijst naar de stukken 14 en 15. Ook uit de uittreksels uit de notulen van het bijzonder comité sociale dienst te Turnhout blijkt dat meermaals werd gesteld dat de verzoekende partij blijk geeft van haar bereidheid tot tewerkstelling. De verzoekende partij verwijst naar de stukken 12 en 13. Logischerwijze dient de verzoekende partij de tijd te krijgen die nodig is om vast werk te vinden omdat zij reeds inspanningen levert om een vaste betrekking te verwerven, en zij heden reeds tewerkgesteld is. Zij toont onder meer aan dat zij aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet kan voldoen.

2.2. Wat de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM betreft merkt de Raad op dat zij zelf stelt dat bij de notaris werd overeengekomen dat de kinderen bij hun moeder zullen verblijven, zodat er geen enkel risico is dat de verzoekende partij zelf van haar kinderen zal gescheiden worden. Integendeel, zij stelt zelf dat bij notariële akte werd vastgelegd dat haar kinderen bij haar zullen verblijven. Gezien de verzoekende partij de Nederlandse nationaliteit heeft houdt niets haar tegen haar kinderen mee te nemen naar Nederland. De verzoekende partij betwist overigens niet dat zij geen gezinscel meer vormt met de heer L. (...). Wel integendeel blijkt uit het feit dat zij een omgangsregeling overeenkwam voor de kinderen dat zij daarmee, zoniet expliciet, dan wel impliciet toegeeft dat er geen sprake meer is van een gezinscel. Er is met andere woorden geen enkel risico dat de verzoekende partij gescheiden zal worden van haar kinderen als gevolg van de bestreden beslissing. Haar recht op familieleven wordt dus niet geschonden door de bestreden beslissing. Het eventuele feit dat de vader van de kinderen van de verzoekende partij moeilijkheden zou ondervinden om zijn omgangsrecht uit te oefenen waardoor zijn recht op familieleven eventueel zou geschonden zijn vormt geen onderdeel van huidig geding, want de heer L. (...) is geen partij in dit geding. Hij kan indien nodig zijn rechten via de geëigende weg laten gelden.

De documenten die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, en waarvan zij stelt dat zij aantonen dat zij aan de voorwaarden van artikel 40, §4 kan voldoen, dateren allemaal van na de bestreden beslissing. Het is duidelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening kan houden met de elementen waarvan zij op dat moment op de hoogte is of zou moeten zijn. De verwerende partij kon geen rekening houden met documenten die dateren van na de bestreden beslissing.

Als de verzoekende partij van oordeel is dat zij op heden wel onder de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet valt, staat het haar vrij een nieuwe aanvraag in te dienen.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC